

KANDİL DÜŞLERİ

Gök kubbeyi doldurmuş Őhrayinler
Sanki semazenler gibi dönüyor etrafımda
Yıllardır ufka bakan kırmızı gözler
Düş görüyor güvercin uykusunda.

İçimde can buluyor â'la bir huzur
Mahyalar yanıp sönüyor minarelerde
Utandı kendinden saklanan sürür
Düş görüyor bir kandil uykusunda

Ne bülbül görünüyor ne pervaneler
Rüzgâr dolandır olmuş bak Lalezar'da
Eskiden bülbülü harında avlayan güller
Düş görüyor tomurcuk uykusunda.

Gök kubbeyi doldurmuş yine Őhrayinler
Sokaklarda rengarenk fener alayları
İdare lambaları, fenerler, avizeler...
Düş görüyor bir gündüz uykusunda.
4 Şubat 2020

PERVANELER

Pervaneler her daim özler ateşi
Durmadan etrafında tavaf edermiş
Aşkın ateşine yanan her kişi
Bir kara sevdaya biat edermiş.

Kaç bülbül can vermişti bu ateş/ışık için
Kaç Mevlana, kaç Tebriz-i Şems
Dünya gibi boş yere hep dönmemişti
Ömür sermayesi ancak bir nefes.

Güneş kaç sabahı birden salmıştı
Taze güller boy versin diye tezden
Kaç bağban seherden derlemişti
Kader küsüp dönmesin diye bizden.

Bütün surûrlar yok olsun diye gece,
Kaç baharda ulak olmuştu saba yeli
Kaç pehlivan tuş olmuştu bu güce
Yeter ki, mutlu olsun diye sevgili.

SEN GİDİNCE

Ne sen geldin ne meclis toplandı dün gece,
Dediler ki, yar gelmeyecekmiş.
Söz dönmedi, dolaşmadı etrafta sensiz,
Kadehler dolmadı, boş kaldı sen gidince.

Cân hasret ile yandı sen gidince,
Artık ne yarân avutur kalbimi,
Ne sözler tat verir sohbetimize.
Gam dolanır oldu mecliste sen gidince.

Bahçede kırmızı güller boynun büktü,
Bad-ı sabah esmedi, nefessiz kaldık.
Kubbesi yere göçtü, viran oldu bu şehir,
Ne bir gül açtı ne bülbül öttü sen gidince.

Gittiğin yollardan sana seslendim:
Titreyen sesimi duymaz mısın?
Anladım ki, bu dünya çekilmez sensiz,
Ne kadeh ne şarap çare olmadı sen gidince.
19 Nisan 2018, Priştine.

GURBET

Gurbet uzakta, yabanda bir yer,
İnsana keder veriyor, acı veriyor
Kaç kere vedalaşıp kaçtığım bu yer
Şimdi yeniden kucaklayıveriyor.

Bilmem kaç sevdayı yuttu bu eller
Kaç öyküye yeni(den) bir can verdi
Özledi yıllarca ondan kaçanlar
Alışan herkese bedbahtlık verdi.

Gurbet süslü fettan bir kadın
Mavi denizlere salar insanı
Bir kadehle, söyle kaç kez aldandın
Kim bilir kaç günaha battı ellerin?

Gurbet acı bir vatan, sevgili bir yar imiş,
Bir yanım çekse ona, bir yanım karar imiş,
Hem kaçmak çare değil, belki bir murad imiş
Günü gelince ancak herkesler tadar imiş.

Anladım (ki) ne kadar pişman olsak da elbet
Asla vaz geçemez(sin) bu kadar kolay yarın
Tanrı buyurmadıkça bu yaban (elde) gurbet
Ne bugün son bulacak ne de başka bir yarın.
9 Şubat 2020

GÜLÜŐSÜZ KALMIŞ ÇOCUK

Evin bu kadar güzel olduđunu bilmezdim
Međer dünya kocaman bir evmiŐ
Bizim evde kocaman
Sanki balkona konmuş gökyüzü
Çiçek vermiŐ ağaçlar
Meyveye duracaklar
KuŐ cıvıltıları doldurmuş bahçeleri
Bahar geziniyor her yerde.
İçimde bir çocuk kıpraŐıyor
Gitme diyorum, nafile!

Az önce içimden bir çocuk kaçtı
Elinde gözlerimin ilk gördüđü gündüzü
Bilmez ki, bu dünyayı
Ne olur, gören varsa elinden tutsun
Yoksa kaybolur gülüşleri.

Polis amcalar dokunmayın
Tanımaz o kimseleri,
Yasaktan da anlamaz
Ne olur getirin geri.

SöylemiŐtim,
Sadece güzeli bilir
Çirkinden haberi yok
Eđer tanırsa bu dünyayı
Kirlenecek elleri.

Karanlıktan çok korkar
Ama tanırsa ışıklı geceleri

Korkarım ki, bir daha
Dönemeyecek asla geri.

Şimdi uçmuş yüzünden
Dün dala konan kuşlar
Siyah bir akşam konmuş gözlerine
Gülüştüz kalmış çocuk.

04 Nisan 2020

DÜŞ GÖREN ŞEHİR

Aşağıda düşsel bir şehir var,
Işıklara boğulmuş, uyuyor şimdi.
Gözlerimde büyüyor, yaklaştıkça ışıklar,
Rüzgâra tutulmuş kandil gibi titriyor dimağları.
Yaramaz çocuklar gibi zihnime sığıyorlar.
Ara sıra renk değiştiriyor, denizde yansıyorlar,
Mavi, yeşil, kırmızı, sarı ışıklar...
Şehri baştan sona dolaşılıyor bu renk cümbüşü
Taşbaşı'nda bir kuyuya gizleniyor,
Babil'den kaçan melekler
Yeniden yaşamak için bu düşü.
Kamyonlara nazire yapıyor,
Şehre masaldan bir kapı açan teleferikler.
Kimine düş taşıyor, kimine unuttuğu bilyeleri.
Elinde kehribar bir tespihe dizerken resimleri,
Kiraz Limanı'nda akşamdan kalma siyah kasketli biri.

Yakamozlar topluyor sokak lambaları.
Martılar uçuşuyor,
İyi sabahlar diliyor bekçiler,
Gözlerinde parıldıyor bir eser-i nezaket,
Denizden çıkan adamlar gülümsüyor,
Kayıklarda bereket.
Çöpçüler dolaşılıyor sokakları.
Refakat ediyor kedi miyavlamaları,
Köpek ulumaları.
Uykuları bölünüyor genç kızların,
Usulca akıyorlar denize.

Ne kadar yakışıyor yüzlerine mahmurluk
Her biri âşık, yeni açan bir gül-i taze.

Utangaç gözleri af diliyorlar,
Sanki Nedim'in güzelleri,
Lalezarda gül kokluyorlar.

Şimdi el sallama vakti ardından
Kim bilir bir daha ne zaman açılacak
Bu masaldan kapı.
Ya tekrar geri gelecekler mi,
Ümit Tokcan'a eşlik eden o kuşlar,
Ki, şimdi fındık dallarından
Kanatlanıp uçtular.
Artık denize akar Ordu'nun dereleri,
Ah dereler, dereler! Ele teslim etmişler eri,
Şimdi düğün bayram ederler,
Artık ne aşk kalmış geride,
Ne bağıryanık gelinler var.
Bu zamanda kimseler söylemiyor türküleri.

Aşağıda düşsel bir şehir var,
Güneş Kurul'un ardında gizli,
Birazdan denizde yıkanacak.
Yarım kalacak sevdam,
Mabedim yıkılacak.
Uyanmasın ne olur o güzel kızlar,
Yoksa düşleri hep eksik kalacak.

Düş gören şehir var mıdır –gerçekten- bilmiyorum.
Lütfen ışısız bırakmayın şehirleri,
Sonra düş görmüyor çocuklar.
Çıkıp gidiyorlar başka yerlere,
İyi insanlar gibi kediler, köpekler de.
16-18 Aralık 2018, Ordu.

ERİMEK

Bahar mevsimi nasıl da dokunuyor insana
Bir erimek var karda, zamanda
Ve kalbimde buz gibi erimek.
Öyle bir his ki bu,
Sonsuzluğa erişmek,
Ardından kovalayıp zamanın.

Her Şey eriyor yavaş yavaş
Bir mum gibi eriyor ellerimizde
Bir sessizlik çöküyor,
Güneş batarken ufukta
Bir ses yükseliyor huzura doğru
Nağmeler huşu içinde dolanıyor
Elinde bir file ile eve dönüyor babam.

Evde annem buhurdan yakıyor
Ilık bir rüzgâr eserken
Küçük pencerelerden
Eski bir Őarkı çalıyor plakta
Sıcak bir tebessümle kapıda
Görünüyor babaannem.

Rüzgâr eliyor zamanı
Dört bir yana salıyor günü
Aęaç yaprakları bir yanıp bir sönüyor
Kırıyor bütün ışıkları
Bir âlem beliriyor ışıklar arasından
Bütün eŐya erimiş
Bir kaba dökülüyor
Aniden kayboluyor zaman
Siliniyor yerde gezen gölgeler

Ne plak sesi duyuluyor

Ne şehrin gürültüsü

Kulaklarıma fısıldıyor

Kudretin nazik/nazlı dili

Yeniden can buluyor

Suskun olan gönüller

Erimek var her şeyde, her yerde

Her şey eriyor yavaş yavaş

Kiminde heyecan,

Kiminde bir damla yaş

Bahar mevsimi nasıl da dokunuyor insana

Bir erimek var karda, zamanda

Ve kalbimde buz gibi erimek.

Öyle bir his ki bu,

Sanki sonsuzluğa erişmek

Elinde bir demet gül ile,

Ardından kovalayıp zamanın.

Rize, 21 Haziran 1986-2020.

GÜNAHA BATTI ELLERİM

Açınca sahifeleri döküldü güller.
Kurumuş, pembeleşmiş, kırmızı güller.
Döküldü parçalandılar,
Günaha battı ellerim.

Gamlı hatıralar döküldü yere,
Arzular zincirinden boşalıverdi.
Gönlümde çağladı o suskun dere,
Aklımı başımdan götürüverdi.

Bir kâğıt, bir kalem, bir gül kokusu,
Aniden kapım açılıverdi.
Karşımda belirdi; kırmızı güller,
Ve ardında tanıdık bir yüz.
İstanbul, Ağustos 2004

AŞK AĞRISI

Yıllar var ki unuttum, tatmadım aşk ağrısı,
Ne kokladım saçını ne tuttum ellerini,
Kaç sevgili tanıdım şimdi bir rüya hepsi,
Onlar orda kaldılar bilmedim dillerini.

Şimdi çıktın karşıma erittin buz dağını,
Ben de vakit ne çok geç, baharlar gelmeyecek,
Hatırlattı aynalar ak düşmüş saçlarımı,
Su gibi akıp gitti gün geri dönmeyecek.

Geç kaldım canım sana, yetişemedim yine
Bana avunmak kaldı bakıpta gözlerine
Biliyorum hep zamansız açtım;
Ya geç geldim dünyaya ya erkenden ulaştım.

HANGİ KALBE GİRSEM YALNIZMIŐIM SANIRIM

Yıllar geçip giderken acılar kabuk bağlar,
Aklımda glen gözler, kalbimde izin kaldı.
Hüzün taŐır hayaller, resimler, hatıralar...
Hangi kalbe girsem ben, yalnızmıŐım sanırım.

Unutmadım seni ben yüreğimde izlerin.
Uyut eskisi gibi dizlerinde bu akşam.
Ah çekiyor ansızın, gözlerimde gözlerin.
Hangi kalbe girsem ben, hala seni sanırım.

Bilmem hatırlar mısın, gün geceye dönerken
Rıhtımda dolaŐırdık, ay vururdu sahile.
İlk kez sevdim demiŐtin, uŐyp titriyorken
Hangi kalbe girsem ben, hala orda sanırım.

Yıllar geçip giderken acılar kabuk bağlar,
Aklımda glen gözler, kalbimde izin kaldı.
Hüzün taŐır hayaller, resimler, hatıralar...
Hangi kalbe girsem ben, orda bile yalnızım.
Ordu, 2003

ANNEM ELLERİMİN SICAKLIĞIDIR

“Bir gün uçağın kapısı açıldı. Küçük bir kız çocuğunun annesi kanatlanıp gitti sessizce. Çocuk: “Annem ellerimden kim tutacak” dedi. Bir başka gün, uçmak bir anneyi daha baş tacı etti. Oğlu: “Annem” dedi omuzlarımda. Şiir, işte bu iki annenin aziz hatıralarına ithaf olunmuştur.”

Annem,
Unutmadım, biriktirdiğin kırkikindi yağmurlarını.
Kar vakti,
İğde kokulu kucaklarından akan,
Çeşmelerde yıkandığımı...
Unutmadım, gecelerden yıldız toplayan,
Ellerinin sıcaklığını.

Annem,
Ne zormuş terk edilmiş evlerde aynaları tanımak,
Ve bırakıp gitmek,
Tahta beşiklerde çocuksu cesaretleri.
Zaman taş duvarlarda asılı bir heybede gizlenir,
Sesleri kesilir bahçeye bakan küçük odaların.
Kaybolup giderler güneşi tutan çocuklar (da) .

Annem,
Aynalar hırçın bir telaştadır...
Ilık bir nefes gibi kokan saçların,
Bir avuç kızgın kum olur,
Dağılır çığ düşen yüreğimde.
Bir gül bahçesinde saklanır,
Gözyaşlarımız,
Yıllar önce semadan çaldığımız.
Ve taze buhurdan gibi kokar toprak,
Hatırlanır bir bir evvelden sakladıklarımız.
Aklıma çivilenir de şimdi,

Bilyelerimi sakladığım heybelerden,
Gülümseyişin.

Annem,
Güvercinlere taş atan çocuk değilim,
Büyüdüm, biliyor musun dün bir çiçeğe.
Utandım, mahcup bir nazar gibi,
Eridim ellerinde.
Bir “ney”e üfledi uzaklarda bir derviş,
Yüreğimde göçe hazırlandı “Yörük” bir acı.
Öğrettiğin dualarla hafifledi içimdeki salıncak.

Annem,
Sıcak sözler topladım duaların dilinden,
Bir ebru çerçevelendi gözlerimde.
Dilimin ucuna gelip durdu bir şey...
Ellerinde kaldı dudaklarım,
Cam şekerlerimi fırlattığım,
Bayram sabahları.
Annem ellerimin sıcaklığıdır...
25 Haziran 2005, Ordu

DOKSAN BİN KARDAN ADAM

Doksan bin kardan adam
Vatan için kol kola
Ne üstte var ne başta
Bir akşam düştü yola.

Doksan bin kardan adam
Ulaşmadan dağ beline
Bıçağı buz kesmişti
Havuç taktı süngüsüne.

Doksan bin kardan adam
Kapattı geçitleri
Ölüme set çektiler
Döndürdüler kaderi.

Doksan bin kardan adam
Biri bahar, biri yaz
Ölmek de namus oldu
Soğuktan dondu ayaz.

Doksan bin kardan adam
Yüzleri sararmıştı
Ellerinde kamışlar
Bir uykuya dalmıştı.

Doksan bin kardan adam
Bir menzile vardılar
Öpüp alınlarından
Melekler kucakladılar.
Atyrau, 21 Aralık 2020.

